

der passerede i dette Thing i Fjor, men ikke saaledes, at det skulde kunne siges, at der skulde kunne sluttes noget Bestemt fra den Afstemning, der fandt Sted her i Thinget; det kan der paa ingen Maade. Saaledes som den Sag forelaa, der den Gang var til Behandling, er det umuligt at sige, hvad hver Enkelt har ment med den Stemme, han afgav. Det er overordenlig sandsynligt, at Mange kun have ment, at da der ikke i Fjor var Brug for den Lov, der var Spørgsmaal om, saa afgav det en god Grund for Lovens Forastelse for paa saadan Maade at undgaa dens videre Behandling. Men derimod har Regjeringen, hvad jeg fuldstændig anerkjender, haft tilstrækkelig Grund til at fremfalde en Undersøgelse af det Spørgsmaal, om ikke de midlertidige Finantslove, naar de i Fremtiden skulle bruges, burde affattes noget anderledes, end de tidligere vare det. Regjeringen, siger jeg, har havt fuldkommen tilstrækkelig Grund dertil i, hvad der blev udtalt af Landsthingets Udvalg inden den nævnte Afstemning. Havde Regjeringen fuldstændig villet følge den Vej, som Udvalget anviste, saa vilde den ganske vist slet ikke have forelagt nogen midlertidig Finantslov, men det har imidlertid Regjeringen ikke ment, at den burde. Regjeringen har ment, at der burde i Aar gives en midlertidig Finantslov, forudsat, at Finantsloven ikke blev færdig til den 1ste April, og den har derfor under Hensyn til, hvad der ibrigt er udtalt i det nævnte Udvalgs Betænkning, stillet et Forslag til en noget forandret Affattelse af den midlertidige Lov. Og den kunde vel have havt nogen Grund til at tro, at ogsaa det andet Thing kunde have ønsket en Forandring i Lovens Affattelse, thi Anledningen til, at dette Spørgsmaal om Affattelse overhovedet er kommet frem, er jo den, at der har viist sig en Uoverensstemmelse mellem Regjeringens og Folkethingets Opfattelse af, hvorledes den midlertidige Lov, som var gjældende for 1881—82, skulde have været anvendt. Under denne Uoverensstemmelse fandt jo Regjeringen en Støtte hos Landsthinget, og som Følge deraf maatte jo Folkethinget være forberedt paa, at i Fremtiden vilde Regjeringen ikke lade sin Fortolkning af den midlertidige Finantslov falde. Denne Omstændighed kunde vel have givet nogen Grund til at antage, at det andet Thing nok kunde have ønsket en Forandring i den midlertidige Lovs Affattelse, men det har imidlertid viist sig ikke at være Tilfældet. Det Forsøg, som fra Regjeringens Side er gjort i den Henseende, er bristet, og det naaget det jo er aldeles tydeligt, at det

har været Regjeringens alvorlige og oprigtige Villie, at der skulde kunde fremkomme Noget af dens Forslag, idet den nemlig ganske afvigende fra, hvad der ellers finder Sted i Aar har forelagt den midlertidige Lov endog saa over een hel Maaned før den 1ste April, for at der kunde findes tilstrækkelig Tid til Overveielser om en forandret Redaktion. Sa, det ses jo endog af Motiverne, at Regjeringen har tænkt sig den Mulighed, at det kunde komme til et Fællesudvalgs Overveielse, hvorledes denne Redaktion rettest skulde være at træffe. Men, som sagt, Folkethinget har ikke anset en saadan Forandring i de tidligere Loves Affattelse for fornøden; Folkethinget har i dette Tilfælde været konservativt, har staaet paa et aldeles konservativt Standpunkt og har ment, at man burde beholde den Affattelse, som nu i en laaa Række af Aar bestandig har været brugt. Dette forhindrer naturligvis ikke, at dette Thing kan foretage et Forsøg paa, om ikke Folkethinget skulde betænke sig, om det ikke skulde kunne komme ved noiere Overveielse til et andet Resultat; men jeg anser det rigtignok udenfor al Tvivl, saaledes som Sagen foreligger, og efter den Udvikling, Sagen for vore Dine har taget, at det ikke vil føre til Noget, at Folkethinget vil blive staaende paa det Standpunkt, det en Gang har indtaget, og som i mine Dine, fordi det holder paa det Gamle, maa siges i Virkeligheden at være et temmelig fast Standpunkt, et Standpunkt, hvorfra det, da det selvsølgelig selv indser dets Fasthed, ikke let vil lade sig fordrive. Jeg er derfor af den Mening, at det ikke vil føre til Noget at sende Lovene igjen tilbage til Folkethinget. Dersom vi overhovedet skulle have en midlertidig Finantslov den 1ste April, naar en endelig Finantslov ikke til denne Tid er vedtaget — og i den Henseende er jeg aldeles enig med den ærede Regjering, som jo tilstrækkelig har viist ved sin Fremfærd under denne Sag, at den er af samme Mening — finder jeg for mit Vedkommende ikke, at der kan være nogen Grund til at modsætte os Forslaget i den Stand, hvori det nu foreligger, og jeg tror, at det i Virkeligheden vilde være bedst, om Landsthinget vilde antage det saaledes. Hvorledes man end affatter saadanne midlertidige Finantslove, hvilke Udtryk man end bruger, maa de nødvendig blive saa vage og ubestemte, at en Fortolkning i hvert enkelt Tilfælde, hvor den kommer til Anvendelse, meget ofte kan blive forskjellig. Dette er jo en ligefrem Selsfølge paa Grund af, at man her i en enkelt Sætning